

Gori-gori

Eva Saumell i Olivella

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Ara ho sé del cert. La meva mare vol de totes totes que estigui malalta. No pot acceptar de cap de les maneres que jo entri dins dels paràmetres d'allò que s'anomena "normal". Odia aquesta paraula. Normal. Sempre se n'està de pronunciar-la. I quan ha de fer-ho per força en busca sinònims, tasca arxidifícil tenint en compte el seu afany de perfecció glossològica.

-- Tothom pot ésser com vulgui en aquest món, a excepció d'ésser corrent, habitual, natural, usual, comú, freqüent, pla, concret, ordinari...

I és que la mamà viu en un món d'aforismes, de xarades i de mots encreuats. Tot allò que tingui a veure amb les lletres. Sempre amb la ploma a punt per escriure qualsevol aparició fugaç o amb la llengua afinada per corregir una paraula mal dita. Per no parlar dels llibres és clar, encabits en qualsevol espai formant columnes salomòniques perillosament edificades. I els folis. Muntanyes de fulls en blanc i gargotejats, arrugats i doblegats, estripats i apedaçats. Una mar de papers plena de peixets de plata cuitant per tot arreu. Però el seu tòtem són els diccionaris, de la mena que siguin. En llengües il·legibles, de totes mides i de tots colors. Arrenglerats un al costat de l'altre, com un esquadró de paraules a punt per entrar en foc. *Touché! Strike! Tocado! Tokig! Ticnit! Touched! Toccato!* Ai mareta meva, això s'encomana. Estic ben tocada!

I m'he decidit a seguir-li el joc. Deixar de ser correcta. Abandonar la meva normalitat. Caure malalta. Sí! KAWASAKI. Té nom de moto i promet molt. Segur que aquesta la mama no la coneix. Santa viquipèdia!

VAS-CU-LI-TIS-SIS-TE-MÀ-TI-CA-GU-DA. En reproduiré els símptomes fins on pugui. Els que presenten una major dificultat són els físics, però ja ho tinc ben estudiat. Només em cal seguir l'ordre establert.

FEBRE ALTA: cobrir el cos amb tres pisos de roba com a mínim, tenint en compte que haurà d'anar de més prima a més gruixuda per tal de dissimular-ne l'embalum.

URTICÀRIA: collir a punta de dia un pom d'ortigues tocades per la rosada a fi d'estalviar-se'n les punxades. Fregar la pell de l'abdomen amb insistència fins a obtenir un color de rosa marcida.

INJECCIÓ CONJUNTIVAL: rentar-se el cap amb un xampú no apte per a nadons i mantenir els ulls ben oberts.

LLENGUA DE GERDS: fer-se amb un bon grapat d'aquests fruits i menjar-se'ls a poc a poc sense acompanyament. En cas de no trobar-ne perquè no n'és temporada, comprar un *Kojac* de maduixa i llepar-lo amb insistència.

DESCAMACIÓ DIGITAL: cobrir la punta dels dits d'ambdues mans amb cola d'impacte. Fer pressió i esperar un parell de minuts. Passat aquest temps, agafar un cúter i tallar la pel·lícula que s'ha format tenint cura de mantenir-la intacte a cadascun dels costats. Convé recordar que el procés no es pot fer d'un sol cop sinó que s'ha de fer esglaonadament per tenir sempre una mà lliure i tenir un cert marge de maniobra.

DIARREA: barrejar tot tipus de begudes gasoses amb un got de llet i veure's el combinat preferiblement amb els nas tapat.

IRRITABILITAT INTENSA: suposar que apareixerà per ella mateixa si s'han seguit les instruccions anteriors.

Fins aquí no hi veig gaires problemes. Ara bé, ¿i tot el que fa referència a les afectacions del cor? PERICARDITIS, MIOCARDITIS, ENDOCARDITIS. Això ja és més complicat. Podria provocar-me-les? Trobar la manera de convertir-les en una realitat? Sóc de mena psicossomàtica i no em costaria, però com enganyaria als metges? O per ser més exactes, com burlaria les màquines? No ho veig clar. A veure, torna-t'ho a llegir poc a poc i no en perdis detall. ES PODEN DETECTAR BUFS CARDÍACS, ARRÍTMIES I ALTERACIONS ECOCARDIOGRÀFIQUES... Haig d'anar al lavabo. Merda! Baixa't els pantalons d'esquí, els de xandall, els *leggings* i les calces. Uf, ha anat de ben poc. I ara com m'eixugo? Tinc els dits enganxats. I el cúter? És inútil, tampoc no podria obrir-lo. Quina pudor. Em marejo. Deuen ser els gerds. O la llet. On és la palangana? No em puc aixecar. Les cames. No tinc cames. Ni dits. Ecs! Quin horror! Vomitaré. Ma! Veig llumenetes. Sembla que hi hagi el pessebre a la pica del lavabo. Que bonic! Vine marona. Corre, que se'n van. Fugen, per l'aigüera. Quin globus. Mami! Em fa mal. La panxa. I la caixa. Caic. Plof!

Em vaig morir abans de poder executar enterament el meu pla. El forense va dir que a causa d'un aneurisma a l'artèria coronària. La bossa va petar. Els metges no hi van poder fer res. Potser amb una bona profilaxi s'hauria pogut evitar però ara ja era massa tard. El curiós del cas però, era que presentava una simptomatologia externa singular. Com de vademècum. Molt organitzada. Feia pensar en la síndrome de K, una malaltia poc corrent i

d'origen incert.

Ho havia aconseguit. Només de pensar en el meu triomf ja em sentia reviscolar! Però era inútil. Inútil del tot. Ara ho sé del cert.